

МОТИВИ: Срещу подсъдимия Д. Н. Д., роден на 07.11.1962 година в село Церова кория, Община Велико Търново, е предявено обвинение за престъпление, инкриминирано чрез норма от Глава IX-та в Особената част на НК. Същият е предаден на съд за това, че на 07.11.2014 година, в гр. Габрово, пред служител от Сектор „БДС“ при ОД на МВР Габрово, съзнателно се ползвал от официален документ с преправено съдържание – паспорт с № 315575723, издаден на 23.05.2005 г. от МВР Габрово, като от него за самото съставяне не може да се търси наказателна отговорност – престъпление по чл. 316 във вр. с чл. 308, ал. 2 във вр. с ал. 1 от НК.

С постъпила по делото молба Вх. № 5807/18.11.2021 г. (на л. 16), договорно упълномощения от подсъдимия защитник е уведомил, че от месец септември 2021 г. неговия клиент е напуснал територията на страната, както и че пребивава в чужбина (в селището Мирес на остров Крит, Република Гърция) на отразен в молбата адрес. В последната е посочен и телефонен номер за връзка, чрез който на 23.11.2021 година (справка, приложена на л. 18) подсъдимия Д. е бил призован за датата на разпоредителното заседание по реда на чл. 178, ал. 8 от НПК. Тъй като при като при това действие той е бил изрично уведомлен за последиците, свързани с възможността за разглеждане на делото при негово отсъствие въз основа на предвидената процедура в чл. 269, ал. 3, т. 4, б. „В“ от НПК, а не се е явил на определената дата за разпоредителното заседание, без да посочи уважителни причини за отсъствието си на нея, съдът е приел, че са налице предпоставки за развитие на образуваното по делото производство въз основа на тази процедура, включително и от аспект на това, че неговото отсъствие не е създавало затруднения за разкриване на обективната истина, която е била свързана с престъплението по предявеното му обвинение. По изложените причини не само разпоредителното заседание, но и всички последвали действия във връзка с разглеждането на делото по реда на Глава XX от НПК, са протекли в отсъствието на Д.. При тях той е бил представляван от договорен защитник, който е осъществявал процесуално представителство по отношение на него както поради тази причина, така и в съответствие с основанията за задължителния характер на самата защита, посочени в чл. 94, ал. 1, т. 8 от НПК.

От осъществената преценка на данните в събраните по делото доказателства – писмени, гласни и веществени, ценени по отделно и в тяхната съвкупност, съдът прие за установено следното от фактическа страна:

С Присъда № 60, постановена на 21.02.1995 година по НОХД № 185/1994 г. на РС Севлиево и влязла в законна сила на 08.03.1995 г., подс. Д.Д. е бил признат за виновен в извършено (през периода от 30.10. до 02.11.1994 г.) престъпление по чл. 197, т. 1 във вр. с чл. 26, ал. 1 от НК, за което е осъден на „Седем месеца лишаване от свобода“. Чрез приложението на чл. 66, ал. 1 от НК изпълнението на това наказание е отложено за срок от „Три години“, считано от датата за влизане на присъдата в сила.

С Присъда № 35, постановена на 29.01.1998 година по НОХД № 189/1995 г. на Районен съд Севлиево, подсъдимия Д.Д. е признат за виновен в осъществено (на 11.12.1994 г.) престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 3, 4 и 5 от НК, за което му е наложено наказание в размер на „Една година лишаване от свобода“. Чрез приложението на чл. 66, ал. 1 от НК изпълнението на същото е отложено за срок от „Три години“, считано от 12.02.1998 г. – датата за влизане на присъдата в сила.

Отделните престъпления, които са били предмет на предявените срещу Д. обвинения по НОХД № 185/1994 г. и НОХД 189/1995 г. на РС Севлиево, се явяват в условия на реална съвкупност според предвиденото в чл. 23, ал. 1 от НК, тъй като са

били извършени преди да е имало влязла в сила присъда за което и да е от двете. Макар и това да е налагало определяне на едно общо наказание между тези, наложени за всяко от тях, същото не е било извършено с посочената присъда, постановена по второто от делата. Тъй като обаче в рамките на изпитателния срок на двете присъди подсъдимия Д. не е извършвал нови престъпления, които да са довело до привеждане на някое от наказанията в изпълнение по реда на чл. 68, ал. 1 от НК, съдът прие, че последиците от тях са били заличени от реабилитация по право, настъпила на 12.02.2001 г. при предпоставките на чл. 86, ал. 1, т. 1 от НК. Изложеното води до заключение, че към месец ноември 2014 година той е притежавал чисто съдебно минало, тъй като не е бил осъждан с други присъди за извършени престъпления от общ или от частен характер, както и освобождаван от наказателна отговорност за такива по смисъла на закона.

На 07.11.2014 година подс. Д.Д. посетил група „Български документи за самоличност” при ОД на МВР Габрово с цел издаване на лична карта чрез бърза поръчка. За удостоверяване на самоличността си той се легитимирал пред свид. С.К., служител в същата група, посредством паспорт № 315575723, издаден на 23.05.2005 г. от МВР Габрово с неговото име, ЕГН, рождена дата и снимка. При извършената проверка в масивите на МВР свидетелката установила, че след 2000 г. по отношение на Д. не бил издаван паспорт, както и че паспорт с посочения номер бил издаден на името на М.И.Ш. от гр. София, ЕГН *****, но че е бил обявен като откраднат/изгубен на 22.12.2002 година и подаден за издирване от Интерпол. Във връзка с установеното при проверката св. Кръстева уведомила надлежните полицейски органи, а паспорта (след като преди това е бил предаден чрез протокол за доброволно предаване – л. 4 от ДП) на 07.11.2014 година от Д., бил оставен на съхранение като веществено доказателство по делото.

Въз основа на получените резултати от извършена по случая предварителна проверка, чрез постановление от 21.01.2015 година на прокурор при РП Габрово е разпоредено да се образува досъдебно производство, каквото – под № 193/2014 г., е било заведено в ОД на МВР Габрово. В рамките на разследването по него и след действия по спиране на наказателното производство поради основания по смисъла на чл. 244, ал. 1, т. 1 във вр. с чл. 25, ал. 1, т. 2 от НПК, които са били предхождани от обявяването на Д.Д. за общодържавно издирване с мярка „установяване на местонахождение”, на 19.08.2021 година същият е бил привлечен в качеството на обвиняем, с предявено обвинение за престъпление с квалификация по чл. 316 във вр. с чл. 308, ал. 2 във вр. с ал. 1 от НК. Фактическите признаци от състава на престъплението са отразени в приложеното на л. 57 постановление, съставено от разследващия орган. Основаното на тях обвинение е предявено против подсъдимия и с обвинителния акт, въз основа на който и събраните в това производство материали е било образувано и производството по НОХД № 858/2021 г. по описа на Районен съд - Габрово.

От заключението на изготвената по досъдебното производство техническа експертиза се установява, че паспортната бланка на изследвания български паспорт с № 315575723 е съответствала на спесимена за такъв, но че са налице съществуващи подправки в областта на персонализираната страница от този документ, извършени чрез подмяна на данните, на снимките и защитните елементи в нея.

Изложената по-горе фактическа обстановка не е предмет на оспорване от договорния защитник на подсъдимия, като се приема от съда за установена по безспорен начин от: дадените на досъдебното производство показания от страна на свидетелите С.К. и М.Ш., четени на съдебното следствие по реда на чл. 281, ал. 5 във

вр. с ал. 1, т. 2, пр. 2-ро (за първата) и чл. 281, ал. 5 във вр. с ал. 1, т. 5 от НПК – при втората от тях; от съпоставката на тези показания със събраните писмени доказателствени материали по досъдебното производство (постановление за образуване от 25.01. 2015 година на прокурор при РП Габрово – л. 1; материали по преписка Вх. № ЗМ-194/2014 г. на ОД на МВР Габрово, включващи: справка за регистриране на заявителски материал, докладна записка, протокол за доброволно предаване, справка от Интерпол и справка за документи за самоличност, издадени на името на М.И.Ш., ЕГН *****, справка за извършена проверка по преписка – л. 3-15; постановление за назначаване и техническа експертиза – л. 21-25; постановление за обявяване на лице за издирване по ДП и писмо рег. № 264р-3784/09.03.2015 г. на Началник Сектор „ПКП” при ОД на МВР Габрово до звено „Разследване” при същата дирекция във връзка с него – л. 37-38; постановления от 21.04.2015 година и 17.08.2021 година на прокурор при Районна прокуратура - Габрово за спиране и възобновяване на наказателното производство – л. 51 и л. 54-55; постановление за привличане на обвиняем и за взимане на мярка за неотклонение – л. 57; декларация за семейно, материално положение и имотно състояние – л. 60), от съхраняваното по делото вещественно доказателство, описано по-горе, както и от приложената на л. 25 от НОХД № 858/2021 г. на Районен съд Габрово справка с информация за актуалното съдебно минало на подс. Д.Д. към датата за нейното издаване, всички съдържащи данни от значение за изясняване на обстоятелствата по делото и на тези, които спадат към предмета на доказване по него.

При установената фактическа обстановка съдът прие, че подс. Д.Д. действително е извършил престъпление по Глава IX-та от Особената част на НК, тъй като този извод се основава на данните от описаните писмени и гласни доказателствени материали, които са събрани при разследването по досъдебното производство. По делото не се спори, че инкриминирания български паспорт с № 315575723 се явява официален документ по смисъла на чл. 93, т. 5 от НК, а следователно – и обект, съществуващите в който подправки, внесени с цел да бъде използван, сочат за наличие на престъпление по чл. 308, ал. 2 във вр. с ал. 1 от НК. При това положение липсват основания за съмнение, че състава на престъплението по предявеното му обвинение е осъществен от обективна и субективна страна, след като от заключението на изготвената експертиза е видно, че паспорта е съдържал подправки в областта на персонализираната страница, извършени чрез подмяна на данните, снимките и защитните елементи в нея, за чието съществуване дееца безспорно е знаел преди самото му ползване (за удостоверяване на самоличността си) пред съответния служител от Сектор „БДС” при ОД на МВР Габрово, но за които (поради липсата на доказателства относно техния автор) той не би могъл да носи наказателна отговорност по смисъла на закона. Че това е така е видно и от естеството на саморъчните му обяснения за произхода на паспорта, които е вписал в протокола за доброволно предаване на л. 4 от ДП, след като при естеството на тези подправки и липсата на данни за наличие на подобен документ, издаден след 2000 година на негово име, въпросния паспорт не би могъл да бъде издаден от българското посолство в гр. Атина, Република Гърция. Следва да се има предвид, че при отразеното в експертното заключение той не би могъл да се идентифицира с документа за самоличност, който е бил издаден на 04.12.2000 г. от СДВР за свид. М.Ш. от гр. София, тъй като установеното съответствие на паспортната бланка с образеца за този вид документ и съвпадението в номера на паспорта не са достатъчни да наложат категорично заключение за това.

При така установената фактическа обстановка, въз основа на изложените,

произтичащи от нея доводи и съображения, съдът намери за безспорно от правна страна, че след като на 07.11.2014 година, в гр. Габрово, пред служител от Сектор „БДС” при ОД на МВР Габрово, съзнателно се е ползвал от официален документ с преправено съдържание – паспорт с № 315575723, издаден на 23.05.2005 година от МВР Габрово, като от него за самото съставяне не може да се търси наказателна отговорност, подсъдимия Д. Н. Д. при форма на вина пряк умисъл, както от обективна, така и от субективна страна е осъществил състава на престъпление по смисъла на чл. 316 във вр. с чл. 308, ал. 2 във вр. с ал. 1 от НК, в извършването на което го призна за виновен.

При определяне вида и размера на наказанието, което следва да се наложи за осъщественото престъпление, като смекчаващи вината обстоятелства съдът отчете чистото съдебно минало на подсъдимия към инкриминираната дата, което в съпоставка с данните за неговата напреднала възраст определя същият като лице с невисока степен на обществена опасност в качеството на деец; голямата продължителност (повече от 14 години и 5 месеца) на периода, изминал между момента за настъпване на реабилитацията по последната постановена спрямо него присъда и въпросната дата, през който той не е извършвал други противообществени прояви; дадените обяснения пред разследващия орган в досъдебното производство, с които е спомогнал за разкриване на обективната истина, както и данните за влошеното му здравословно състояние, които се съдържат в приложенията на л. 70-74 от това производство писмени материали. Отегчаващите обстоятелства са свързани с броя на престъпленията, за които подс. Д.Д. е бил не само осъден, но и освободен от наказателна отговорност през 1988 г., които на общо основание следва да се отчитат като такива по смисъла на закона.

След като извърши преценка на описаните обстоятелства по отделно и в тяхната съвкупност, съдът прие, че е налице относително изразен превес на смекчаващите вината такива. С оглед на това и след като отчете тяхното естество, наложи на подс. Д.Д. наказание към минималния размер на предвиденото в нормата на чл. 308, ал. 2 от НК, а именно – „Лишаване от свобода” за срок от „Три месеца”, като прие, че по този начин ще бъдат създадени условия за постигане целите на личната и генерална превенция на наказателната репресия, посочени в чл. 36 от НК.

Заради заличените последици от предходните присъди, които са били постановени по отношение на подсъдимия Д., последният е притежавал чисто съдебно минало и не се е считал за осъждан на наказание „Лишаване от свобода” към инкриминираната дата. С оглед на изложеното, след като отчете наличието на останалите кумулативно предвидени от закона предпоставки заедно със заключението, че за неговото превъзпитание (поради напредналата му възраст и влошено здравословно състояние) той не следва да търпи наказание, свързано с ефективно лишаване от свобода, съдът прие, че изпълнението на определеното наказание следва да се отложи чрез приложението на чл. 66 ал.1 от НК. Поради това и въз основа на посочената разпоредба от НК отложи изпълнението на същото за срок от „Три години”, считано от датата за влизане на присъдата в сила.

За съхраняваното вещественно доказателство, представляващо 1 брой паспорт с № 315575723, издаден на 23.05.2005 година от МВР Габрово, съдът разпорежи след влизане на присъдата в сила да се изпрати на ОД на МВР - Габрово за предприемане на действия по неговото унищожаване, съгласно указаното в чл. 10, ал. 2 във вр. с ал. 1, т. 3 от ЗБЛД.

Предвид естеството на постановената присъда, подс. Д.Д. бе осъден да заплати по сметка на ОД на МВР Габрово сума в размер на 90,60 лева, дължима за възстановяване на направените разноски при разследването в досъдебното производство, съгласно предвиденото в чл. 189, ал. 3 от НПК.

Освен посочената сума, подс. Д.Д. бе осъден да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Районен съд Габрово: сума в размер на 20 лева, дължима за възстановяване на направените разноски в съдебното производство – на основание чл. 189, ал. 3 от НПК; както и сумата от по 5 лева, представляваща държавна такса, дължима за изпълнителен лист – същата в случай на извършено служебно издаване на такъв за събиране на присъденото вземане за разноски от това производство в полза на упоменатия по-горе орган на съдебната власт.

В този смисъл е и постановения съдебен акт.

РАЙОНЕН СЪДИЯ: